

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Csp/102/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121420112
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:6121420112.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanej X. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. Z. XX, XXX XX, zast. JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 2.065,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. **P r i z n á v a** žalovanej náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu istinu 2.065,- Eur, úrok 560,09 Eur, úrok z omeškania 1,61 Eur, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 2.070,- Eur od 25.06. 2021 do 28.06. 2021, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 2.065,- Eur od 29.06. 2021 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 11.5.2015 uzatvoril žalobca so žalovanou Úverovú zmluvu č. XXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 4.000 Eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bola žalovaná povinná splatiť do 22.04.2024. V zmysle bodu 1.1. Zmluvy, sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy aj obchodné podmienky banky, a to Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „OP“) a Všeobecné obchodné podmienky - Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „VOP“), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v uvedených obchodných podmienkach. Náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) resp. v neskorších zneniach zákona písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje Zmluva v bode 1.2. v spojení s VOP a OP, z ktorých vyplýva tiež anuitné splácanie úveru, pričom počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške, počte a termínoch splátok iných poplatkov. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú teda uvedené v samotnom texte Zmluvy. Ostatné poplatky, ktorých účtovanie nie je zrejme v čase uzatvorenia zmluvy sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok, a tým aj súčasťou Zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka poplatkov, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia

Zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na zverejnené - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 2Cdo/235/2017 zo dňa 21.12.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018; - uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.1.2019. Najvyšší súd SR vo všetkých uvedených judikátoch považoval dovolanie žalobcu v otázke nutnosti rozpisu splátky v zmluve za prípustné a dôvodné, pričom ohľadom predmetnej právnej otázky konštantne uvádza, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Žalobca ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovanú ako žiadateľku o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jej schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pri posudzovaní bonity žalovanej pritom banka brala do úvahy: - údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií (SRBI/NRKI) - preverenie záväzkov žiadateľa a ich splácania - údaje poskytnuté samotným žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru - údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa - kreditné a debetné obraty na bežnom účte klienta - v prípade klientov, pre ktorých banka dlhodobo vedie bežný účet, na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť ich bonitu. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti (prestala uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas), a preto žalobca na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 24.6.2021 v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v súlade s Úverovou zmluvou a Obchodnými podmienkami pre úvery občanom a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia Opakovaným upozornením zo dňa 21.4.2021 v znení: „Prima banka Slovensko, a.s. Vás upozorňuje, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a požiada Vás o zaplatenie celej svojej pohľadávky.“ Výzva na predčasné splatenie úveru a opakované upozornenie boli žalovanej doručené resp. sa dostali do sféry jeho dispozície. Žalovanej bol na základe Zmluvy poskytnutý úver vo výške 4.000 Eur ; do dňa zosplatnenia uhradila žalovaná na istinu sumu EUR, na základe čoho dlžná istina ku dňu zosplatnenia predstavovala sumu 2.070 Eur (poskytnutá suma 4.000 Eur mínus splátky istiny spolu vo výške EUR = 2.070 Eur). Žalovaná po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby uskutočnila úhrady spolu vo výške 5,00 Eur, o ktoré bol znížený dlh žalovanej. Aktuálna istina tak predstavuje 2.065 Eur. Úrok z omeškania ku dňu zosplatnenia úveru predstavoval 1,61 Eur. Každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. Žalobca si uplatňuje aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. z nezaplatených istín odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru do zaplatenia. Žalobca si uplatňuje tiež zmluvný úrok do konečnej splatnosti úveru a ide o úrok vo výške 560,09 Eur. Úrok bol vypočítaný nasledovne: Celková čiastka úveru podľa zmluvy 7 660,56 Eur - poskytnutá istina 4.000 Eur - poplatok za poskytnutie úveru 120,- Eur - poplatok za správu úverového účtu 0,00 Eur - úrok zaplatený žalovanou 2.980,47 Eur = 560,09 Eur. Žalobca ohľadom nároku na zmluvný úrok odkazuje na: 1) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020 2) uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/113/2019 z 29.6.2020 3) uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/111/2019 z 23.7.2020 4) uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/94/2019 z 18.8.2020 5) uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/208/2019 z 18.8.2020 6) uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/193/2018 z 28.8.2020 7) uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/118/2019 z 26.8.2020 8) uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/1/2020 z 25.8.2020 9) uznesenie Najvyššieho súdu SR 9Cdo/24/2019 z 29.9.2020 10) uznesenie Najvyššieho súdu SR 8Cdo/237/2019 z 26.8.2020 11) uznesenie Najvyššieho súdu SR 8Cdo/135/2020 z 26.8.2020 12) uznesenie Najvyššieho súdu SR 9Cdo/6/2020 zo 14.10.2020 13) uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/35/2020 z 24.9.2020 14) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/73/2020 z 28.9.2020 15) uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Cdo/250/2019 z 30.9.2020 16) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/9/2019 z 26.10.2020 17) uznesenie Najvyššieho súdu SR 8Cdo/66/2019 z 28.10.2020 18) uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/56/2020 zo dňa 28.10.2020 19) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/86/2020 zo dňa 26.10.2020 20) uznesenie Najvyššieho súdu SR 8Cdo/147/2020 zo dňa 26.08.2020 21) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/46/2020 zo dňa 26.10.2020 22) uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/45/2020 zo dňa 29.10.2020 23) uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Cdo/90/2020 zo dňa 26.11.2020 24) uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/186/2020 zo dňa 25.11.2020 25) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/86/2020 zo dňa

26.10.2020 26) uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/118/2020 zo dňa 15.12.2020 27) uznesenie Najvyššieho súdu SR 9Cdo/332/2020 zo dňa 27.1.2021 K vybraným rozhodnutiam bližšie: - uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. júna 2020 č.k. 5Cdo/42/2020, najvyšší súd SR považoval dovolanie žalobcu za prípustné a dôvodné. Poukázal na skutočnosť, že otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhohodej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadriilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrvávajú nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru neprípúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Argumentuje zmluvnou autonómiou strán, kedy žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Vychádza z názoru, že aj po predčasnom zosplatnení úveru zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Dovolací súd uviedol, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Dovolací súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplataenie úroku aj po zosplatnení úveru a teda v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. - uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. júna 2020 č.k. 3Cdo/113/2019, v ktorom poukázal na vyššie uvedené Uznesenie najvyššieho súdu zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020, ktorého vydaním sa zmenil stav dovtedy nevyriešenej nastolenej právnej otázky. So záverom, že veriteľovi predčasne zosplatneného úveru patria úroky z istiny do doby dojednanej v úverovej zmluve ako doby riadneho splatenia celého úveru i s príslušenstvom, sa stotožňuje i senát 3 Cdo najvyššieho súdu, ktorý dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Najvyšší súd ďalej v predmetnom uznesení v súvislosti s predmetnou právnou otázkou poukázal na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplatenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplataenia. Aj z týchto záverov podľa dovolacieho súdu vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania (por. tiež 6 Cdo 113/2018).

2. Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31Up/1173/2021 zo dňa 27.07. 2021 uložil súd žalovanej do 15 dní od doručenia platobného rozkazu povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.065,- Eur, úrok 560,09 Eur, úrok z omeškania 1,61 Eur, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 2.070,- Eur od 25.06. 2021 do 28.06. 2021, úrok z omeškania 5,00% ročne zo sumy 2.065,- Eur od 29.06. 2021 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 61,50 Eur, alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením na tomto súde.

3. Žalovaná podala proti danému platobnému rozkazu odpor v ktorom uviedla, že neuznáva žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu. Žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom

bola overená bonita klienta. V zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: „Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“ Následne v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona: „Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.“ V zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súdny dvor EÚ v rozsudku C - 377/14 vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY, a.s. ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak klient na základe zmluvy o úvere reálne čerpal sumu 3.880,- Eur (žalovanej bol okamžite započítaný poplatok vo výške 120,- Eur), čo vyplýva z výpisu z účtu, pričom v zmluve je uvedený nesprávny údaj 4.000,- Eur, má to rovnaké následky ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Keďže zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru a nesprávny údaj o RPMN má to za následok absenciu obligatórných náležitostí zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo má v konečnom dôsledku za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru súdu zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to: „všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“ Krajský súd Prešov vo svojom rozsudku zo dňa 26.08.2019 sp. zn. 8Co/49/2019, ktorý je dostupný na <https://obcan.justice.sk/> opätovne uviedol nasledovný právny názor: „Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. d) spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže podľa názoru žalovanej žalobca nepostupoval pri skúmaní bonity s odbornou starostlivosťou nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a preto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vyhlásenie veriteľa o predčasnej splatnosti dlhu je jednostrannou zmenou zmluvných podmienok, ktorá, ako vyplýva z poslednej judikatúry Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci C-92/11, RWE Vertrieb AG vs. Verbraucher Zentrale Nordrhein - Westfalen a ďalšie) má byť nevyhnutne odôvodnená. V tejto súvislosti žalovaní uvádzajú, že poslednú výzvu pred zosplatením ako aj vyhlásenie úveru za predčasne splatný treba považovať pre neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Uvedené potvrdil vo svojom rozhodnutí Krajský súd Prešov zo dňa 28.06.2018 sp. zn. 6Co/26/2017, v zmysle ktorého: „Odvolačný súd tiež poznamenáva, že taký právny úkon, akým je zosplatenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítať

premlčacia doba podľa §103 OZ. Preto možno celkom opodstatnene konštatovať nad rámec potreby pre rozhodnutie v merite veci, že právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh je na úkor určitosti, nejasný, vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitost' (§37 ods.1 OZ)“ Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby súd zrušil platobný rozkaz.

4. Žalobca sa k odporu vyjadril tak, že si ako banka s odbornou starostlivosťou preveril žalovanú ako žiadateľku o úver pred poskytnutím ohľadom jej schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmysle citovaného § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy bol pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver žalobca povinný zohľadniť najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, čo žalobca dodržal. Pri posudzovaní bonity žalovanej banka zobrala do úvahy tri rôzne zdroje informácií, a to: - údaje zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI) - preverení záväzkov žiadateľa a ich splácania; údaje zo SRBI preukazujú, že žalovaný ku dňu žiadosti nemal žiadne dlžné splátky a nebol v omeškaní, čiže svoje záväzky plnil riadne a včas; - údaje poskytnuté samotným žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru - údaje o príjmoch, výdavkoch, záväzkoch žiadateľa, profesie a údaje o zamestnávateľovi žiadateľa: názov zamestnávateľa, adresa zamestnávateľa, IČO; - potvrdenie o výške daňovej povinnosti - nakoľko žalovaná mala uzatvorenú živnosť v zahraničí ako potvrdenie o príjme predložila potvrdenie o výške daňovej povinnosti (žalobca prikladá do prílohy); žalobca si taktiež preveril že žalovaná je samostatne zárobkovo činná osoba v zahraničí na základe potvrdení, ktoré žalovaná predložila (žalobca prikladá do prílohy); V zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Z vyššie uvedeného je však zrejmé, že v danom prípade žalobca hrubo neporušil svoje zákonné povinnosti a nebola zároveň splnená zákonná podmienka na to, aby sa úver mohol považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca riadne vykonal dopyt do úverového registra za účelom preverenia záväzkov žalovaného, pričom z tohto dopytu vyplynulo, že žalovaný nemal žiadne zostávajúce ani omeškané splátky prípadných iných úverov, žalobca si taktiež riadne preveril, že žalovaná je SZČO v zahraničí potvrdením o výške daňovej povinnosti a preto bol schopný s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu žalovaného a teda v žiadnom prípade sa nemôže jednáť o hrubé porušenie povinností pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na - uznesenie Krajského súdu v Prešove č. 11Co/7/2018 - 99 zo dňa 22.03.2018; Uvedený odvolací súd v danej veci rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom uviedol, že ak súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca neskúmal bonitu žalovanej z hľadiska zisťovania jej príjmov, toto tvrdenie nie je ničím podložené. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že preveroval bonitu žalovanej pred poskytnutím úveru a to jednak v žiadosti o poskytnutie úveru, v ktorej žiadateľ uvádza informácie o svojich majetkových pomeroch - aktívach i záväzkoch, lustráciou v Sociálnej poisťovni za účelom preverenia príjmu žiadateľa a lustráciou v registri bankových informácií za účelom preverenia záväzkov žiadateľa v bankových a nebankových spoločnostiach. Vo veci súd prvej inštancie rozhodol predčasne a rozhodnutie zaťažil vadou správneho skutkového a právneho posúdenia veci. - uznesenie Krajského súdu Trenčín č. 5Co/3/2019 zo dňa 26.06.2019; Odvolací súd v danej veci rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, čo odôvodnil nasledovne: Dôkaz SRBI (Report z úverového registra) súd prvej inštancie vykonal, avšak vyvodil z neho nepatričné skutkové závery (...). Nerozporované skutkové tvrdenia žalobcu v žalobe, ako aj skutočnosti, ktoré vyplývajú z listín pripojených žalobcom k žalobe, ktoré tento navrhol vykonať ako dôkaz, tak odporujú skutkovým záverom súdu prvej inštancie, resp. svedčia o pravom opaku, teda že žalobca ako veriteľ posudzoval pred poskytnutím úveru schopnosť klienta - žalovaného splácať spotrebiteľský úver a to minimálne z údajov o jeho výdavkoch a rodinnom stave, pričom nahliadol aj do údajov o žalovanom zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). - uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/391/2019 zo dňa 16.11.2020; Odvolací súd konštatoval, že záver súdu, že žalobkyňa nedostatočne skúmala bonitu žalovaného je predčasný a odôvodnenie súdu je nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie náležite nevyhodnotil citované ustanovenia ZoSÚ, keď nezisťoval do akej miery žalovaná poskytla úplné a pravdivé informácie žalobkyňi, nevyhodnotil dobu trvania úveru s prihliadnutím na poskytnutú

sumu, ako aj výšku mesačnej splátky a s prihliadnutím na ostatné záväzky žalovanej. Rovnako súd prvej inštancie nevyhodnotil postup žalobkyne, ktoré údaje od žalovanej mala žiadať, resp. trvať na ich poskytnutí, aby spoľahlivo mohla posúdiť schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver. Súd prvej inštancie predčasne rozhodol, keď zamietol celý nárok žalobkyne, keďže z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaná bola v omeškaní s platením anuitných splátok. Keď súd posúdil, že žalobkyňa nemôže z dôvodu porušenia povinností podľa § 7 ods.1 úver zosplatiť, nie je zrejmé, prečo súd žalobkyňu nepriznal splatné splátky. - Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/35/2020 zo dňa 28.4.2021; Odvolací súd poukázal na fakt, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá dňa 04.12.2012, teda v čase, keď zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 7 ods. 1 ukladal veriteľovi povinnosť pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, avšak nestanovoval pri nesplnení tejto povinnosti sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru (stanovoval v § 11 ods. 2 len sankciu nemožnosti jednorazového zosplatenia úveru). Až od 10.6.2013 ustanovenie § 11 ods. 2 stanovuje, že v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. To, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy, zákon nestanovoval sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, neznamena, že by nebolo možné posudzovať prípady hrubého porušenia povinnosti veriteľa preskúmať pred uzavretím zmluvy bonitu spotrebiteľa ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná na pojednávaní dňa 28.11.2019 uviedla, že žalobcovi stačilo, že na posledných troch výpisoch z účtu mala príjem. Z vyjadrení žalovanej na uvedenom pojednávaní tiež vyplýva, že žalovaná už pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala u žalobcu otvorený účet, z čoho je zrejmé, že žalobca bonitu žalovanej zisťoval, a to minimálne v rozsahu preskúmania jej príjmov za posledné tri mesiace, čo nemožno považovať za hrubé porušenie povinnosti veriteľa skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, a teda ani za konanie veriteľa, ktoré bolo v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľský úver teda nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. - Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17CoCsp/9/2021 zo dňa 13.05.2021; odvolací súd skúmal odvoláciu námietku v súvislosti s bonitou spotrebiteľa. Záver prvoinštančného súdu o hrubom porušení povinností vyplývajúcich z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. však je potrebné považovať za nesprávny, pretože veriteľ mal k dispozícii údaje o príjmoch a výdavkoch a rodinnom stave žalovaného ako spotrebiteľa a zároveň aj nahliadol do Spoločného registra bankových informácií a preveril si príjmy žalovaného zo Sociálnej poisťovne. Preto v tomto rozsahu považoval odvolací súd závery prvoinštančného súdu za nesprávne. Právne posúdenie veci nezodpovedalo skutkovým zisteniam prvoinštančného súdu. Vychádzajúc z doterajších výsledkov vykonaného dokazovania a z obsahu rozhodnutia prvoinštančného súdu odvolací súd nezistil, že by žalobca ako veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa podľa 7 ods. 1, v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta, tretia veta Zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Banka má za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnila. Ad 2/ K celkovej výške úveru a výške RPMN; Podľa bodu 1.1. Zmluvy o úvere: „Banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom (ďalej aj „OP“) a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej aj „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť.“ Podľa bodu 3.5 Obchodných podmienok pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. účinných v čase podpisu Zmluvy o úvere (ďalej len „obchodné podmienky“): „Peňažné prostriedky formou Pôžičky poskytne banka klientovi bezodkladne prostredníctvom úverového účtu jednorazovo v plnej výške Pôžičky. Z poskytnutých prostriedkov bude zaplatený (zinkasovaný) poplatok za poskytnutie úveru. Zvyšná časť bude vyplatená na klientom určený účet v zmluve o úvere alebo v žiadosti o poskytnutie Pôžičky najneskôr nasledujúci pracovný deň po uzatvorení zmluvy o úvere.“ Podľa bodu 2.5. Zmluvy o úvere: „Banka po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru vráti klientovi ním zaplatený poplatok za poskytnutie úveru za predpokladu, že (i) úver je splácaný výlučne z inkasného účtu, ktorým je Osobný účet vedený bankou, klient nebol viac ako 5 dní v omeškaní so splácaním svojich peňažných záväzkov, a zároveň klient nesplatil úver ani jeho časť predčasne.“ V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Zmluvy o úvere a obchodných podmienok bol žalovanej dňa poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4.000,- EUR, čo vyplýva aj z prehľadu pohybov na úverovom účte a histórie transakcií na úvere. Klientka pri uzatváraní Zmluvy o úvere uvádza, na aký účet chce následne načerpať finančné prostriedky, ktoré sú už znížené o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Tento proces transparentne popisuje aj vyššie citovaný bod 3.5 obchodných podmienok a výšku načerpanej sumy preukazuje prehľad pohybov na úverovom účte, ktorý žalobca prikladá do prílohy. Žalovaná rovnako poukázala na výklad celkovej výšky úveru uvedený v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-377/2014 zo dňa 21.4.2016, podľa ktorého celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola

daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase podpisu Zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“): „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Žalobcovia sa javia ako neprímerané, aby bol postihnutý sankciou vyhlásenia spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov. Máme za to, že každý prípad je nutné vyhodnocovať individuálne s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti. Súd sa absolútne nezaoberal tým, že poplatok za poskytnutie úveru mohol byť klientke vrátený. Vzhľadom k tomu, že žalovanej bola daná do reálnej dispozície suma vo výške 4.000,- EUR, žalobca nevidí inú možnosť, ako mal uviesť celkovú výšku úveru v Zmluve o úvere, pretože aj keby sa tento poplatok nemohol uhradiť pri prevode finančných prostriedkov z úverového účtu (znova zdôrazňujeme, že na úverový účet klient načerpá plnú výšku úveru) na inkasný účet, tak klientke stále môže byť táto suma daná do jeho sféry dispozície. Podotýkame, že žalobca je banka, teda subjekt, ktorý je prísne regulovaný a kontrolovaný zo strany Národnej banky Slovenska a tieto úverové transakcie má riadne zaúčtované. Žalobca teda nie je nebankovým subjektom, ktorý by ukrátil žalovanú o plnú sumu úveru, ako to bolo vo veci vedenej pred Súdnym dvorom EÚ pod C - 377/14, na ktorú sa odvoláva žalovaná. Ďalej by sme chceli zdôrazniť, že v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ C-377/2014 zo dňa 21.4.2016, na ktoré odkazuje žalovaná bola riešená úplne diametrálne odlišná situácia. V predmetom prípade išlo o situáciu, kedy spotrebiteľovi neboli do sféry jeho dispozície poskytnuté žiadne finančné prostriedky zo strany nebankového subjektu, ktorý poskytoval úvery. Dané rozhodnutie teda absolútne nemožno aplikovať na tento prípad. Zároveň toto rozhodnutie nedáva odpoveď na to, ako je potrebné uviesť celkovú výšku úveru v prípade, ak veriteľ poskytne úver v plnej výške na úverový účet klienta a následne pri prevedení týchto prostriedkov na inkasný účet klient uhradí poplatok za poskytnutie úveru. Každopádne dávame do pozornosti to, že v tomto rozhodnutí sa uvádza, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Žalobca má za to, že správne uviedol celkovú výšku úveru a to aj v súlade s týmto rozhodnutím, pretože pri načerpaní finančných prostriedkov na úverový účet poskytol plnú výšku úveru. Ak by sa aj s týmto tvrdením súd nestotožnil a mal by za to, že povinnosťou banky je poskytnúť plnú výšku úveru na inkasný účet, tak vzhľadom na skutočnosť, že by bol vrátený poplatok za poskytnutie úveru, tak žalobca by poskytol úver v súlade s požiadavkou súdu, pretože na inkasný účet by bola po vrátení poplatku poukázaná plná výška úveru. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy platí, že „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),“ Žalobca má za to, že zákonodarca jednoznačne uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom. V tomto prípade však zmluva daný údaj obsahuje. Žalobca odkazuje na: - Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. 17CoCsp/55/2020 zo dňa 27.1.2021; Odvolací súd konštatoval, že pri výpočte RPMN bol zohľadnený aj dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- Eur jednorázovo. Na osobný účet žalovaného bol úver poukázaný v celej výške 3.000,- Eur. Spôsob úhrady splátok úveru bol dohodnutý odpísaním z bežného účtu žalovaného v banke. Je pravda, že v rovnaký deň, ako bol žalovanej poskytnutý úver v celej dohodnutej výške 3.000,- Eur, bol žalovanou uhradený aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- Eur z jej bežného účtu, jedná sa však o dve oddelené úverové transakcie a žalobca si nezapočítal sám bez súhlasu žalovanej poplatok za poskytnutie úveru na úver, ktorý mal byť žalovanej vyplatený, ako to tvrdí žalovaná. Neopodstatnenosť námietok žalovanej ohľadom výšky RPMN z ich komentára vyššie. Keďže neobstojí premisa ohľadom zle uvedenej výšky celkového úveru, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN, kvôli výpočtu RPMN s nižšou celkovou výškou úveru; hodnota RPMN bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom. Žalovaná poukazuje na to, že v Opakovanom upozornení ani vo Výzve na predčasné splatenie žalobca neuvádza kvôli ktorej mesačnej splátke došlo k mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca by v prvom rade chcel uviesť, že takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Ďalej by chcel žalobca poukázať na to, že žalovaná mala vedomosť, ktorou splátkou sa dostala do omeškania, nakoľko krátko na to ako sa žalovaná dostala do omeškania bola žalobcom kontaktovaná telefonicky, emailom aj prostredníctvom SMS. Žalobca týmto zároveň navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z

informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov, tak aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Žalobca síce preveril úverovú zaťaženosť v príslušnom registri, nepreveril, alebo nezískal však hodnoverné informácie o výdavkoch žalovaných na živobytie, ubytovanie, strava, náklady na energie a keďže pri uvádzanom príjme poskytol žalovaným úver, jednoznačne nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Vyššie uvedené potvrdzuje rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 27.10.2016 sp. zn. 6Co/171/2016: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“ „ Žalovaný si skompenzoval poplatok už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny aká je uvedená v Zmluve, t. j. 4.000,- Eur a nie reálnej sumy 3.880,- Eur, ktorá bola žalovanej zo strany žalobcu poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihliada ex offio (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10). Vyššie uvedené uviedol Krajský súd Prešov vo svojom rozsudku zo dňa 16.01.2019 sp. zn. 18Co/151/2018, ktorý zároveň uviedol k poplatkom žalobcu nasledovný právny názor: „ Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalobca bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má zaplatiť poplatok 150,- Eur, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Dá sa len predpokladať, že poplatok za poskytnutie úveru je zrejme poplatkom za akúsi administratívnu agendu s tým spojenú, napokon aj sám žalobca uviedol, že predmetný poplatok je určený na pokrytie organizačných, administratívnych a ostatných priamych alebo nepriamych nákladov, súvisiacich s poskytnutím úveru. Aj keby sa pripustil

takýto vedľajší predmet plnenia, odvolací súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Pre porovnanie odvolací súd dáva do pozornosti Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 03.05.2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene“. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012).“ Krajský súd Trnava v rozsudku zo dňa 13.07.2021 sp. zn. 23CoCsp/50/2020 k celkovej výške úveru vo vzťahu k okamžitému započítaniu poplatku veriteľom pri poskytnutí úveru uviedol nasledovný právny názor: „ Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. stanovil podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch v záujme ochrany práv spotrebiteľov ako slabšej strany záväzkového vzťahu. Všetky subjekty, vrátane bánk (nebankové spoločností), boli povinné znenie zákona rešpektovať a v zmluvách, na ktoré sa zákon vzťahoval, bolo ich povinnosťou uvádzať zákonom stanovené údaje. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom žalovanej, že zmluva neobsahovala údaj o celkovej výške úveru v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. Žalobca dôvodí tým, že v tomto prípade zmluva obsahuje všetky náležitosti, nakoľko žalovanej bol poskytnutý úver vo výške ako je uvedené v zmluve o úvere a vyplýva to z výpisu z účtu žalovanej. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 08.07.2016 si žalobca strhol poplatok vo výške 175,- Eur a až následne toho istého dňa bola na účet pripísaná suma vo výške 3.500,- Eur, ktorá zodpovedá výške úveru uvedenému v zmluve o úvere. Takéto konanie žalobcu však možno hodnotiť ako konanie v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ a je možné konštatovať, že pokiaľ žalobca ako veriteľ síce pripísal na účet žalovanej sumu 3.500,- Eur, avšak ešte predtým si strhol poplatok, nebol poskytnutý úver v takej výške, ako bolo dohodnuté v zmluve úvere. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru a ani jeho výšku a teda primeranosť, avšak pokiaľ z úveru 3.500,- Eur bol hneď odpočítaný poplatok 175,- Eur, reálne bol poskytnutý úver iba v sume 3.325,- Eur. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o splnení všetkých zákonom stanovených podmienok, keď reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/95/2018-168 zo dňa 15.05.2019, v ktorom odvolací súd uviedol právny názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce že „ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s., vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať „v tom zmysle, že... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Predmetom posúdenia Súdneho dvora Európskej únie v danom rozsudku bola situácia, že manželom Radlingerovým bol poskytnutý úver v určitej výške, no veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (porov. Ods. 82 rozsudku). Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška úveru“ v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako sumu úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým samozrejme nie je vylúčené, že napr. v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zrážkach (započítaní) poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, ba dokonca to nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle, v akom ju definuje cit. Rozsudok Súdneho dvora. V prerokovanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. ...XXXXXX - pôžička síce uvádza ako výšku úveru sumu 11.000,- Eur, z tejto sumy sa však v okamihu jeho poskytnutia žalovanému ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie úveru dohodnutý v zmluve na 330,- Eur. V dôsledku toho bolo žalovanému reálne daných k dispozícii len 10.670,- Eur, z čoho prevažná časť bola použitá na úhradu jeho iného záväzku v Slovenskej sporiteľni, a.s. To, že spotrebiteľovi je reálne daná k dispozícii len táto nižšia

suma, však zmluva v prerokúvanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údaju však podľa už cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.“ Následne potom sú dôvodné pochybnosti aj o výške RPMN v zmluve, keďže celková výška úveru má vplyv i na výšku RPMN. Pokiaľ do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalobca od žalovanej ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN, hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky je potom nesprávne určená. Tieto skutočnosti potom spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ. III. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ V zmysle § 565 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ V danom prípade žalobca listom označeným ako „Vec: Opakované upozornenie“ zo dňa 21.04.2021, ktorý možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Následne žalobca listom označeným ako „Vec: Výzva na predčasné splatenie úveru“ zo dňa 24.06.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca postupoval v rozpore s ustanovením § 565 posledná veta, keďže právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nepoužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V opakovanom upozornení zo dňa 21.04.2021 žalobca poskytol žalovanej lehotu na dobrovoľné splatenie omeškaných splátok do 26.04.2021. Rešpektujúc ustanovenie § 565 OZ posledná veta mal žalobca vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 20.05.2021, keďže zročnosť splátok bola k 20. dňu v mesiaci. V rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, uverejnenom v ZBIERKE STANOVÍSK NAJVVŠIEHO SÚDU A ROZHODNUTÍ SÚDOV SLOVENSKEJ REPUBLIKY č. 1/2021 bolo potvrdené, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru musí veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, čo vyplýva z odôvodnenia uvedeného rozsudku nasledovne: „Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky. Z článku IV. 1. Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo č. XXXX XXXX XX E. z 15. augusta 2011 (č. I. 5 - 12 spisu) totiž vyplýva, že za účelom splácania predmetného spotrebiteľského úveru bol zmluvnými stranami dohodnutý pravidelný termín mesačných splátok úveru na 15. deň v mesiaci. K doručeniu právneho úkonu formálne označeného ako „Výzva na zaplatenie záväzku po lehote splatnosti“ zo 16. januára 2012 (č. I. 56 spisu) žalovanej došlo v zmysle článku X. 3. úverovej zmluvy dňa 23. januára 2012 (viď vrátená poštová zásielka č. I. 56 p. v. spisu) a k doručeniu vyhlásenia úveru za predčasne splatný došlo na základe právneho úkonu formálne označeného ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ z 23. februára 2012 (č. I. 19 spisu) v zmysle článku X. 3. úverovej zmluvy až dňa 8. marca 2012 (viď vrátená poštová zásielka č. I. 19 p. v. spisu). Z toho jednoznačne vyplýva, že veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou vyššie citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Keďže podľa názoru dovolacieho súdu ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (viď bod 14.3.) umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“ Z uvedeného dôvodu žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastane po vyhlásení rozhodnutia Krajského súdu Prešov, keďže v časti týchto splátok bola žaloba podaná predčasne. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby súd zamietol žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na deň 14.12.2021 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a tiež z dôvodu hospodárnosti konania s úmyslom predísť navyšovaniu trov konania a zároveň súhlasil s tým, by súd rozhodol v zmysle podaných uskutočnených žalobcom aj bez jeho účasti, nakoľko všetky relevantné tvrdenia a dôkazy obsahuje žaloba res. odpoveď na výzvu súdu.

7. Žalovaná a právny zástupca žalovanej ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní dňa 14.12.2021 a to s ohľadom na dodržanie zásady hospodárnosti konania a účelnosti trov vynakladaných stranami

sporu v konaní pred súdom. Žalovaná ako aj jej právny zástupca zároveň dali súhlas na prejednanie sporu dňa 14.12.2021 a vyhlásenie rozsudku v neprítomnosti žalovanej.

8. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že má za to, že dostatočne preukázal overenie bonity žalovanej vo svojom vyjadrení zo dňa 27.8.2021. Žalobca si ako banka s odbornou starostlivosťou preveril žalovanú ako žiadateľku o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jej schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pri posudzovaní bonity žalovanej banka zobrala do úvahy tri rôzne zdroje informácií, a to: - údaje zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI) - údaje poskytnuté samotným žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru, - potvrdenie o výške daňovej povinnosti - nakoľko žalovaná mala uzatvorenú živnosť v zahraničí ako potvrdenie o príjme predložila potvrdenie o výške daňovej povinnosti Banka má za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnila. Žalobca sa pridrižiava vyjadrenia zo dňa 27.8.2021. Žalovanej bol dňa 11.05.2021 poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4.000,- Eur, čo vyplýva aj z prehľadu pohybov na úverovom účte a histórie transakcií na úvere, ktorý bol priložený k vyjadreniu zo dňa 27.08.2021. Vzhľadom na to, že výška úveru je v zmluve uvedená v správne je správne uvedená aj výška RPMN, úroková sadzba aj výška splátok. Z vyššie uvedeného dôvodu žalobca zastáva názor, že úver nie je bez úročný a bez poplatkov. Podľa § 53 ods. 9 OZ: Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa 4 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 565 OZ: Výzve na predčasné splatenie úveru zo dňa 24.06.2021 predchádzalo Opakované upozornenie (Druhá upomienka) zo dňa 21.04.2021, ktorá bola prílohou žaloby a v ktorej bola žalovaná upozornená na možnosť využitia práva žalobcu vyplývajúceho z vyššie uvedeného ust. § 565 K dátumu 21.04.2021 bola žalovaná v omeškaní so splátkami vo výške 139,72 Eur, pričom na túto skutočnosť bola upozornená vyššie uvedeným Opakovaným upozornením, v ktorom bola zároveň upozornená aj na možnosť využitia práva žalobcu predčasne zosplatiť celú pohľadávku. Pred zosplatením úveru bola tak žalovaná v omeškaní so splátkou za mesiac 3/2021 (teda splátka úveru bola zaplatená iba čiastočne). Vzhľadom k tomu, že žalovaná neuskutočnila žiadne ďalšie splátky a nevyrovnala tak omeškanie ani v mesiaci 4/2021, mesiaci 5/2021 a v mesiaci 6/2021, bola v omeškaní so splátkou splatnou k 22.03. viac ako tri mesiace. Na uplatnenie práva na zosplatenie úveru žalobca žalovanú upozornil už listom - druhou upomienkou zo dňa 21.04. 2021, teda v lehote dlhšej než 15 dní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca uviedol, že všetky zákonné podmienky predčasného zosplatenia dlhu veriteľom z dôvodu omeškania dlžníka boli v danom prípade splnené. Ide o tieto podmienky : - upozornenie na možnosť zosplatenia dlhu v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením (15- dňová zákonná lehota, t.j. lehota medzi upozornením na možnosť zosplatenia a predčasným zosplatením bola taktiež jednoznačne v danom prípade dodržaná, keďže upozornenie bolo zaslané žalovanému v mesiaci 4/2021 a k zosplateniu došlo v mesiaci 6/2021), - omeškanie dlžníka v trvaní viac ako tri mesiace v čase zosplatenia (omeškanie s úhradou splátky splatnej k 22.03.2021 viac ako tri mesiace v čase zosplatenia) - dlžník v čase medzi upozornením na možnosť zosplatenia dlhu a samotným zosplatením nevyrovnal omeškanie dosahujúce tri mesiace (podmienka trvania práva veriteľa na predčasné zosplatenie dlhu) - dohoda o možnosti uplatniť právo veriteľa na predčasné splatenie bola upravená v Obchodných podmienkach pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s., ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a to nasledovne: ods. 2.8 Zmeny okolnosti na strane klienta a predčasná splatnosť: „Ak nastane akákoľvek zmena okolností, môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru. Doručením výzvy na predčasné splatenie úveru sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere (istina aj príslušenstvo) stanú splatné okamžite alebo v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Banka môže určiť, že predčasne splatnou sa stane iba časť dlžných čiastok" ods. 2.8 Zmeny okolnosti na strane klienta a predčasná splatnosť: Každá z nasledovných právnych skutočností sa bude považovať za zmenu okolností, za ktorých došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere na strane klienta. Skutočnosti, ktoré zakladajú zmenu okolností sú: (a) (nezaplatenie) klient nezaplatí ktorúkoľvek čiastku dlžnú podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti; Aj z nižšie uvedeného komentára IURA EDITION je zrejmé, že právo veriteľa predčasne zosplatiť dlžníka z dôvodu jeho omeškania zanikne k splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky úveru jedine v prípade, ak by v čase splatnosti tejto najbližšej splátky úveru došlo zo strany žalovanej k úhrade omeškania siahajúceho tri mesiace späť odo dňa zosplatenia. Žalobca upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že Občiansky zákonník ani žiadny iný právny predpis ako podmienku predčasného zosplatenia úveru neuvádza, že veriteľ môže upozorniť dlžníka na možnosť predčasného zosplatenia celého dlhu iba výlučne v súvislosti s tou omeškanou splátkou, pre ktorú reálne dôjde k zosplateniu úveru a teda v tomto prípade pre neuhradenie splátky splatnej k 22.03.2021. Podmienkou na uplatnenie práva predčasného zosplatenia dlhu je uplynutie

troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, čo nevylučuje, aby bol dlžník upozornený na možnosť predčasného zosplatenia dlhu ešte skôr, ako tomu bolo v danom prípade. Žalobca trval na tom, že všetky zákonné podmienky v zmysle ust. §53 ods. 9a§ 565 Občianskeho zákonníka boli splnené. Žalobca sa pridrižiava podanej žaloby a doterajších vyjadrení a žiadal súd aby rozhodol v zmysle žaloby.

9. Podľa bodu 3.8 VOP Prima banky, a.s.; Majiteľ účtu zodpovedá za nakladanie s prostriedkami na bežnom účte zákonným spôsobom. Klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke.

10. Podľa bodu 3.12 VOP Prima banky, a.s.; Pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Ustanovenia ods. 8.8 sa použijú primerane. Výšku sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ môže banka znížiť alebo zvýšiť. Nepovolené prečerpanie sa považuje za porušenie zmluvných povinností klienta, s ktorým je spojená povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v zmysle Sadzobníka. Banka upozorní klienta na nesplnenie povinnosti formou krátkej textovej správy (SMS) alebo písomnou upomienkou, ktorú klientovi zašle bežnou listovou zásielkou alebo prostredníctvom elektronickej pošty (e-mailom) alebo ju klientovi uloží do priehradky Správy v internet bankingu klienta. V prípade, že je účet klienta v nepovolenom prečerpaní aj po upozornení banky, toto nepovolené prečerpanie sa považuje za ďalšie porušenie zmluvných povinností klienta, s ktorým je spojená povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v zmysle Sadzobníka.

11. Podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinného v čase uzavretia zmluvy (v texte ďalej len ako „O. z.“) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať tohto ustanovenia, sú neplatné.

12. V zmysle ust. § 53 ods. 1 prvá veta O. z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

13. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. (ust. § 53 ods. 5 O. z.)

14. Podľa ust. § 54 ods. 2 O. z. v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

15. V zmysle ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy (v texte ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

16. Podľa ust. § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, c) iným veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, v rámci svojej podnikateľskej činnosti, s výnimkou banky, pobočky zahraničnej banky a finančnej inštitúcie podľa osobitného predpisu, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským

úverom, e) povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa, f) prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru, k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

17. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. (ust. § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch)

18. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f), g), i) j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f/), celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (písm. g/), úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru (písm. i/), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (písm. j/), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. k/).

19. V zmysle ust. § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. Amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka

zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. (ust. § 9 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch)

21. V zmysle ust. § 9 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

22. Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. (ust. § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch)

23. Podľa ust. § 9 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

24. V zmysle ust. § 9 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

25. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

26. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch)

27. Zmyslom ochrany spotrebiteľa je ochrana osôb, ktoré sa zúčastňujú na právnych vzťahoch trhového hospodárstva, avšak nie kvôli dosiahnutiu zisku. Charakteristickou Európskeho spotrebiteľského práva je ochrana slabšej zmluvnej strany a stieranie hraníc medzi právom súkromným a verejným. Spotrebiteľské zmluvy možno nazvať aj zmluvami adhéznymi, ktoré o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne opakovane uzatvárajú dodávateľa s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ, ako navrhovateľ vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky realizácie. Návrh zmluvy býva často na pripravených a predtlačných tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať a jedinou jeho alternatívou je prijatie, resp. odmietnutie návrhu. Význam spotrebiteľských zmlúv možno vidieť v rovine zvýšenej ochrany slabšieho prvku vzťahu - spotrebiteľa a jeho práva.

28. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému vzťahu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom tejto

kogentnej právnej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle.

29. Po vykonaní dokazovania súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

30. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade o zákonom splnil, musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatennej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarca bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie veriteľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

31. Súd konštatuje, že v zásade si každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon (o spotrebiteľských úveroch) v ust. § 11 ods. 2 za hrubé porušenie povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti.

32. Zo samotnej zmluvy je zrejmé, že posúdenie bonity žalovanej nespĺňalo ani minimálne štandardy. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť odbornú starostlivosť dodávateľa (veriteľa), ktorý nemôže vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a rovnako nepostačuje mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, pretože zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, čo žalobca v tomto prípade vôbec nepreukázal, teda že tieto náležite preveril. Z predmetnej zmluvy vôbec nevyplýva údaj o príjme žalovanej, žiadne mesačné výdavky (napr. náklady na bývanie, telefón), keďže je nepochybné, že žalovaná musí niekde bývať, ak je vlastníkom telefónu, musí mať výdavky spojené s jeho používaním, rovnako tak má výdavky na živobytie. Zo zmluvy zároveň plynie, že žalobca ani žiadne doklady nežiadal priložiť, keďže nie sú v zmluve označené. Žalobcom nebol produkovaný ani jediný dôkaz o tom, že by preveril aj ďalšiu povinnú zložku, to znamená výdavky žalovanej, najmä na živobytie. Žalobca teda ničím nepreukázal preverenie výdavkov žalovanej, hoci to zákon jasne vyžadoval. Vzhľadom na uvedené má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť navyiac predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol (ak ich, samozrejme, vôbec uviedol), veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil.

33. Vychádzajúc tak zo žalobcom poskytnutých údajov súd konštatuje, že veriteľ nezohľadňoval, neposúdil a nepreveril reálne výdavkovú zložku žalovanej, pokiaľ ide o ekonomický status žalovanej, preto žalobca nemôže úspešne tvrdiť, že konal s odbornou starostlivosťou. Žalobca ničím nepreukázal skúmanie výdavkov žalovanej (minimálne na stravu, lieky, bývanie). Nejde tak v tomto prípade preto o konanie s odbornou starostlivosťou, ak veriteľ si tieto rozhodujúce skutočnosti vôbec nezistil a neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu veriteľ nemohol objektívne

posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovanej. Iba ich vzájomným porovnaním je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky.

34. Bonita dlžníka musí byť v súlade s ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch skúmaná cez zisťovanie príjmov a výdavkov dlžníka, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity žalovanej nebolo dostatočné. Postup žalobcu vôbec nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázaný príjem žalovanej hodnovernými dokladmi (tieto súdu neboli vôbec predložené), napriek tomu jej úver poskytol. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaná výdavky na živobytie a či jej teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nijako nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

35. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Keďže zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru a nesprávny údaj o RPMN má to za následok absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo má v konečnom dôsledku za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru súdu zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. d) spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže žalobca nepostupoval pri skúmaní bonity s odbornou starostlivosťou nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a preto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Poslednú výzvu pred zosplatnením ako aj vyhlásenie úveru za predčasne splatný treba považovať pre neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh je na úkor určitosti, nejasný, vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitosť (§37 ods.1 OZ)“. Súd z týchto dôvodov žalobu zamietol.

36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná mala vo veci plný úspech, súd jej priznal náhradu trov v plnom rozsahu.

37. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, v zmysle § 262 ods. 2/ CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 C. s. p. podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z. - Exekučného poriadku).